

РЕШЕНИЕ

№ 4070

гр. София, 15.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 31.05.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **3594** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Д. Д. срещу Заповед № СОА18-РД08-458/16.02.2018г. на кмета на Столична община /СО/, с която на основание чл.44, ал.2 ЗМСМА, чл.91 от Наредбата за организация на движението на територията на СО /НОДТСО/ и Протокол № 702/01.02.2018г. е отказано издаването на карта за преференциално паркиране на определените и обозначени за целта места.

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен – издаден в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби, както и чл.6 от Конституцията на Република Б. и чл.2 и чл.4 от Закона за защита от дискриминация. Недопустимо намира ограничаването на правото на достъпна градска среда с подзаконов нормативен акт, което ограничение намира за проява на дискриминация по см. на ЗЗД. Отказът намира за незаконосъобразен и поради това, че не е съобразен с действителното й здравословно състояние – заболяване, съпътстващи симптоми и проявления в ежедневието й.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното в нея искане за отмяна на оспорения акт се поддържат чрез адв.К., която излага допълнителни съображения в писмени бележки по съществото на спора. Претендира присъждането на направените по производството разноски.

Ответникът по оспорването чрез юрк.М. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки, които

представя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От жалбоподателката до ответника е подадено заявление вх.№ ССД18-ГР94-1423/01.02.2018г. /л.8 по делото/, с което е поискано издаването на карта за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост на територията на СО. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е лице със 71% трайно намалена работоспособност /ТНР/, съгласно Експертно решение /ЕР/ на ТЕЛК № 3029/11.12.2017г. със срок до 01.12.2020г. Същото е приложено с административната преписка и от него се установява, че е издадено от ТЕЛК при МБАЛ [фирма], С., инвалидността е по причина на общо заболяване с водеща диагноза – Неревматични болести на аортната клапа, придружаващи – СП. Б. аортна клапа. Високостепенна аортна стеноза и регургитация II-III ст. Митрална регургитация II ст.СН II Ф.К., обусловили крайния процент ТНР. Противопоказани при така установените заболявания според ЕР са значително нервно психическо напрежение, физическо натоварване, ношен труд.

Заявлението е разгледано от назначената със Заповед № СОА17-РД91-344/21.09.2017г. на кмета на СО /приложена на л.18 по делото/, комисия, като нейното решение е обективизирано в т.1 от Протокол № 702/01.02.2018г. /л.14 и сл. по делото/. Комисията е дала предложение за отказ от издаване на карта за преференциално паркиране, поради това, че лицето не отговаря на критериите по чл.91 НОДТСО, тъй като заболяванията, посочени в приложеното към заявлението ЕР не водят до трайно оформен функционален дефицит на стоежа, предвижването и издръжливостта, лицето не ползва инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ. Съответно на лицето не са определени над 90% ТНР поради сърдечни, белодробни и зрителни заболявания.

При разглеждането на заявлението са присъствали всички членове на комисията, определени със Заповед № СОА17-РД91-344/21.09.2017г. на кмета на СО, съответно са подписали протокола от посоченото заседание, който на 15.02.2018г. е утвърден от заместник-кмета на СО А. А..

Въз основа на горното от ответника е издадена оспорената заповед, в която като мотиви са изложени констатациите и становището на комисията по т.1 от Протокол № 702/01.02.2018г. Заповедта, съгласно известие за доставяне на л.17 по делото, е съобщена на жалбоподателката на 09.03.2018г., съответно жалбата срещу нея е заведена в деловодството на Административен съд София-град на 22.03.2018г.

Като доказателство по делото е приета и Заповед № СОА18-РД15-1315/15.02.2018г. на кмета на СО /л.7 по делото/, с която е възложено на А. Х. А. – заместник-кмет на СО, да замества кмета на СО за времето от 14.00 часа на 15.02.2018г. до 16.02.2018г., вкл., като изпълнява функциите на кмет на СО.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима – насочена е срещу подлежащ на оспорване за

законосъобразност индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера предвид постановения отказ, той неблагоприятно засяга, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.92 НОДТСО картите на правоимащите лица, легитимиращи и удостоверяващи правото на преференциално паркиране на територията на Столична община по чл.91 от наредбата, се издават и преиздават, както и анулират от кмета на Столична община или оправомощено от него длъжностно лице. В настоящия случай оспорената заповед е издадена от заместник-кмета на СО при условията на заместване, видно от Заповед № СОА18-РД15-1315/15.02.2018г. на кмета на СО, т.е. от компетентен административен орган и не представлява нищожен административен акт.

Спазено е изискването за форма на административния акт – заповедта е издадена в писмена форма като съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото в приложимия специален закон – в случая НОДТСО, не са установени различни от посочените изисквания. Неоснователно намира съдът възражението на оспорващата, направено в съдебно заседание чрез процесуалния ѝ представител за липса на фактически основания за издаване на оспорения акт. Видно от неговото съдържание фактическите основания, на които основава изводите си административния орган, послужили за издаването на оспорения отказ, са констатациите по преписката и решението на нарочно назначената комисия за разглеждане на подадените заявления за издаване на карти за преференциално паркиране. За мотиви на акта, освен това, следва да бъдат възприети и доказателствата за всички извършени в хода на административното производство процесуални действия, представляващи част от административната преписка.

Не се установиха и нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, мотивиращи отмяната на акта само на това основание. Производството е образувано по надлежно подадено заявление с приложения към него доказателства, подкрепящи направеното искане. Заявлението, в съответствие с разпоредбата на чл.91 НОДТСО, е разгледано от назначената за целта от кмета на СО комисия. В съответствие с утвърдените правила за работа на комисията по чл.91, т.6, б.„а“ НОДТСО, в състава ѝ са включени двама лекари – ортопед и кардиолог. Комисията е извършила преценка за основателност на заявлението на база установените в наредбата критерии, като становището ѝ е изцяло възприето от ответника в оспорения акт. Последният съдът намира, че е съответен на материалния закон.

В чл.91, т.1 - т.5 НОДТСО изчерпателно са посочени условията, алтернативното наличие на всяко от които е предпоставка за предоставяне на карта за преференциално паркиране: 1. лица, които вследствие на увреждането не могат да се придвижват без използването на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ, т.е. лица, които не са в състояние да заемат изправено положение на тялото без използването на технически помощни средства и имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта. Определеният процент на трайно намалена работоспособност или вид и степен на увреждане, определени от ТЕЛК и НЕЛК следва да е над 50%; 2. лица

с III-ти и по-висок функционален клас на сърдечна недостатъчност и с определени над 90% трайно намалена работоспособност или вид и степен на увреждане, определени от ТЕЛК и НЕЛК; 3. лица с белодробни заболявания с втора и по-висока степен на хронична дихателна недостатъчност и определена над 90% трайно намалена работоспособност или вид и степен на увреждане, определени от ТЕЛК и НЕЛК; 4. лица с пълна двустранна слепота или с определена над 90% трайно намалена работоспособност или вид и степен на увреждане, поради зрителни заболявания, определени от ТЕЛК и НЕЛК; 5. деца до 16 годишна възраст с други заболявания и с определени от ТЕЛК или НЕЛК вид и степен на увреждане над 90 %.

Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства, че жалбоподателката не може да се придвижва самостоятелно без използване на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ и не е в състояние сама да заема изправено положение на тялото без използване на посочените медицински изделия. Този факт може да бъде удостоверен единствено с актове, издадени от компетентните органи на медицинската експертиза /Лекарска консултативна комисия /ЛКК/, ТЕЛК и Национална експертна лекарска комисия /НЕЛК/, както и чрез акт за назначаване и отпускане на помощни средства за медицинска и социална рехабилитация при условията на чл.15, ал.1 ЗИХУ във вр. с Приложение № 7 към чл.40, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗИХУ. Видно от приетото по делото ЕР на ТЕЛК жалбоподателката не страда от функционален дефицит на опорно-двигателния апарат, за което да са определени повече от 50% ТНР. От същото ЕР на ТЕЛК се установява, че жалбоподателката не отговаря на нито едно от условията за предоставяне на карта за преференциално паркиране, установени в т.2 - т.4 на чл.91 НОДТСО, тъй като не страда от сърдечна недостатъчност от трети или по-висок функционален клас – видно от него сърдечната недостатъчност е определена като II функционален клас, белодробни заболявания с втора и по-висока степен на хронична дихателна недостатъчност и/или пълна двустранна слепота, за които самостоятелно или в съвкупност са определени повече от 90% ТНР или вид и степен на увреждане. По обясними причини не се изследва приложимостта на основанието по т.5 на чл.91.

От изложеното следва, че към датата на постановяване на оспорената заповед жалбоподателката не е отговаряла на изискванията, установени в НОДТСО за предоставяне на право на преференциално паркиране на ППС превозващи хора увреждания в зоните за почасово платено паркиране на определените за това места. Наредбата е нормативен административен акт по смисъла на чл.75, ал.1 АПК и следователно нейните норми са задължителни за всички до тяхната отмяна. Съгласно даденото в § 1, т. 2 от ДР на Закона за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/ определение "човек с трайни увреждания" е лице, което в резултат на анатомично, физиологично или психическо увреждане е с трайно намалени възможности да изпълнява дейности по начин и степен, възможни за здравия човек, и за които органите на медицинската експертиза са установили степен на намалена работоспособност 50 и над 50 на сто. Придвижването е част от тези дейности, като за определени хора с трайни увреждания то може да бъде осъществено преимуществено или само с ППС. В разпоредбата на § 1, т.16 тази категория е определена като "лица със затруднения в придвижването" - които имат трайно оформен дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта. Паркирането в този случай следва да се разглежда като елемент на придвижването с ППС. С разпоредбата на чл.91 НОДТСО се дават

преференции на тази категория лица с трайни увреждания, които имат затруднения в придвижването и за които паркирането като елемент на придвижването е от жизнено важно значение с оглед осъществяване на целите, посочени в чл.2 ЗИХУ. Не съществува равенство между различните по степен и характер трайни увреждания. За част от хората с трайни увреждания придвижването на собствен ход не създава затруднения, поради което те се нуждаят в по-малка степен от преференции при паркирането, отколкото лицата със затруднения в придвижването. Оспорващата не попада в категорията на лица, посочени в чл.91 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Макар заболяването ѝ да съответства на посоченото в т.2 на чл.91 НОДТСО, разпоредбата изисква кумулативното наличие на III-ти и по-висок функционален клас на сърдечна недостатъчност и определени над 90% ТНР, каквито при нея не се установяват – определени от ТЕЛК са СН II Ф.К. и 71 % ТНР.

Нормите на чл.91 НОДТСО не могат да се тълкуват разширително - определените в тях критерии са обективни и се установяват въз основа на медицинска документация. Предвид факта, че жалбоподателката не е представила доказателства, които да я определят като правоимаща по смисъла на чл.91 НОДТСО, отказът на кмета на Столична община да издаде карта за преференциално паркиране на ППС превозващи хора с увреждания в зоните за почасово платено паркиране на определените и обозначени за целта места, обективизиран в оспорената заповед, е законосъобразен.

По тези съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Основателна при този изход на спора е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размерът му следва да бъде определен на 50 лева, на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.144 АПК.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК и чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП, вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Д. срещу Заповед № СОА18-РД08-458/16.02.2018г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Д. Д. Д. да заплати на Столична община сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: